

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

21 päivänä tammikuuta 2016*

Ennakkoratkaisupyyntö — Oikeudellinen yhteistyö yksityisoikeudellisissa asioissa — Sovellettavan lain valinta — Asetukset (EY) N:o 864/2007 ja (EY) N:o 593/2008 — Direktiivi 2009/103/EY — Vetoauton ja siihen kytketyn perävaunun aiheuttama onnettomuus, kun kummankin ajoneuvon liikennevakuutus on otettu eri vakuutusyhtiöstä — Onnettomuus, joka on sattunut muussa kuin siinä jäsenvaltiossa, jossa vakuutus sopimukset on tehty — Vakuutuksenantajien välinen takautumiskanne — Sovellettava laki — Sopimusvelvoitteen ja sopimukseen perustumattoman velvoitteen käsitteet

Yhdistetyissä asioissa C-359/14 ja C-475/14,

joissa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvista ennakkoratkaisupyyntöistä, jotka Vilniaus miesto apylinkės teismas (Vilnan alioikeus, Liettua) ja Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Liettuan ylin tuomioistuin) ovat esittäneet 15.7. ja 8.10.2014 tekemillään päätöksillä, jotka ovat saapuneet unionin tuomioistuimeen 23.7. ja 17.10.2014, saadakseen ennakkoratkaisun asioissa

”**ERGO Insurance**” SE, edustajanaan ”ERGO Insurance” SE Lietuvos filialas

vastaa

”**If P&C Insurance**” AS, edustajanaan ”IF P&C Insurance” AS filialas (C-359/14)

ja

”**Gjensidige Baltic**” AAS, edustajanaan ”Gjensidige Baltic” AAS Lietuvos filialas

vastaa

”**PZU Lietuva**” UAB DK (C-475/14),

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: kolmannen jaoston puheenjohtaja L. Bay Larsen, joka hoitaa neljännen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit J. Malenovský, M. Safjan (esittelevä tuomari), S. Prechal ja K. Jürimäe,

julkisasiamies: E. Sharpston,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

* Oikeudenkäyntikieli: liettua.

- ”ERGO Insurance” SE, edustajanaan ”ERGO Insurance” SE Lietuvas filialas, edustajanaan advokatas M. Navickas,
- ”Gjensidige Baltic” AAS, edustajanaan ”Gjensidige Baltic” AAS Lietuvas filialas, edustajanaan A. Rjabovs,
- ”If P&C Insurance” AS, edustajanaan ”If P&C Insurance” AS filialas, edustajanaan A. Kunčiuvienė,
- Liettuan hallitus, asiamiehinään R. Krasuckaitė, G. Taluntytė ja D. Kriaučiūnas,
- Saksan hallitus, asiamiehinään T. Henze ja J. Kemper,
- Euroopan komissio, asiamiehinään A. Steiblytė ja M. Wilderspin,

kuultuaan julkisasiamiehen 24.9.2015 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyynnöt koskevat moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavasta vakuutuksesta ja vakuuttamisvelvollisuuden voimaansaattamisesta 16.9.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/103/EY (EUVL L 263, s. 11) 14 artiklan b alakohdan sekä sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista 17.6.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 593/2008 (Rooma I) (EUVL L 177, s. 6; jäljempänä Rooma I -asetus) ja sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin sovellettavasta laista 11.7.2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 864/2007 (Rooma II) (EUVL L 199, s. 40; jäljempänä Rooma II -asetus) tulkintaa.
- 2 Nämä pyynnot on esitetty asioissa, joissa asianosaiset ovat vakuutusyhtiöitä, ensimmäisessä asiassa ”ERGO Insurance” SE ja ”If P&C Insurance” AS ja toisessa asiassa ”Gjensidige Baltic” AAS (jäljempänä Gjensidige Baltic) ja ”PZU Lietuva” UAB DK (jäljempänä PZU Lietuva), ja jotka koskevat näiden asianosaisten välisiä takautumiskanteita Saksassa tapahtuneiden liikenneonnettomuuksien johdosta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Rooma I -asetus

- 3 Rooma I -asetuksen johdanto-osan seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Tämän asetuksen aineellisen soveltamisalan ja säännösten olisi oltava johdonmukaisia tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22 päivänä joulukuuta 2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 44/2001 [(EYVL L 12, s. 1; jäljempänä Bryssel I -asetus)] ja [Rooma II -asetuksen] kanssa.”

- 4 Rooma I -asetuksen 1 artiklan 1 kohdassa määritellään asetuksen soveltamisala seuraavasti:

”Tätä asetusta sovelletaan määrättäessä sopimusvelvoitteisiin sovellettavaa lakia siviili- ja kauppaoikeuden alalla.

Sitä ei sovelleta vero- tai tulli- eikä hallintoasioihin.”

- 5 Tämän asetuksen 4 artiklassa, jonka otsikko on ”Sovellettava laki lakiviittauksen puuttuessa”, säädetään seuraavaa:

”1. Siltä osin kuin sopimukseen sovellettavaa lakia ei ole valittu 3 artiklan mukaisesti ja rajoittamatta 5–8 artiklan soveltamista, sopimukseen sovellettava laki määritetään seuraavasti:

- a) irtaimen tavaran kauppasopimukseen sovelletaan sen maan lakia, jossa myyjän asuinpaikka on;
- b) palvelun suorittamista koskevaan sopimukseen sovelletaan sen maan lakia, jossa palvelusuorittajan asuinpaikka on;
- c) esineoikeutta kiinteään omaisuuteen tai kiinteän omaisuuden vuokraamista koskevaan sopimukseen sovelletaan sen maan lakia, jossa kiinteä omaisuus sijaitsee;
- d) sen estämättä, mitä c alakohdassa säädetään, kiinteän omaisuuden vuokraamiseen tilapäiseen yksityiskäyttöön enintään kuudeksi peräkkäiseksi kuukaudeksi sovelletaan kuitenkin sen maan lakia, jossa vuokranantajan asuinpaikka on, jos vuokralainen on luonnollinen henkilö ja hänen asuinpaikkansa on samassa maassa;
- e) franchise-sopimukseen sovelletaan sen maan lakia, jossa toimiluvanhaltijan asuinpaikka on;
- f) jakelusopimukseen sovelletaan sen maan lakia, jossa jakelijan asuinpaikka on;
- g) huutokaupalla tehtyyn irtaimen tavaran kauppasopimukseen sovelletaan sen maan lakia, jossa huutokauppa pidetään, jos tämä maa voidaan määrittää;
- h) sopimukseen, joka on tehty sellaisen monenkeskisen järjestelmän puitteissa, joka saattaa yhteen direktiivin 2004/39/EY 4 artiklan 1 kohdan 17 alakohdassa tarkoitettuja rahoitusvälineitä koskevat useiden kolmansien osapuolten osto- ja myynti-intressit tai helpottaa niiden yhteen saattamista ehdottomien sääntöjen mukaisesti ja johon sovelletaan yhtä ainoaa lakia, sovelletaan kyseistä lakia.

2. Jos sopimus ei kuulu 1 kohdan piiriin tai jos sopimuksen osiot kuuluisivat useamman kuin yhden 1 kohdan a–h alakohdan piiriin, sopimukseen sovelletaan sen maan lakia, jossa on sen osapuolen asuinpaikka, joka vastaa sopimuksen luonteenomaisesta suorituksesta.

3. Jos kaikista tapaukseen liittyvistä olosuhteista ilmenee, että sopimus liittyy 1 tai 2 kohdassa tarkoitettua maata selvästi läheisemmin johonkin toiseen maahan, sovelletaan tämän toisen maan lakia.

4. Jos sovellettavaa lakia ei voida määrittää 1 tai 2 kohdan mukaisesti, sopimukseen sovelletaan sen maan lakia, johon sopimus läheisimmin liittyy.”

- 6 Kyseisen asetuksen 7 artiklassa, jonka otsikko on ”Vakuutus sopimukset”, säädetään seuraavaa:

”1. Tätä artiklaa sovelletaan 2 kohdassa tarkoitettuihin sopimuksiin riippumatta siitä, sijaitseeko riski jossakin jäsenvaltiossa, ja kaikkiin muihin vakuutus sopimuksiin, jotka koskevat jäsenvaltioiden alueella sijaitsevia riskejä. Sitä ei sovelleta jälleenvakuutus sopimuksiin.

2. Vakuutus sopimukseen, joka koskee suurta riskiä muun ensivakuutus liikkeen kuin henkivakuutus liikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 24 päivänä heinäkuuta 1973 annetun ensimmäisen neuvoston

direktiivin 73/239/ETY [(EYVL L 228, s. 3), sellaisena kuin se on muutettuna 16.11.2005 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2005/68/EY (EUVL L 323, s. 1),] 5 artiklan d alakohdassa tarkoitetulla tavalla, sovelletaan lakia, jonka osapuolet ovat valinneet tämän asetuksen 3 artiklan mukaisesti.

Siltä osin kuin osapuolet eivät ole valinneet sovellettavaa lakia, vakuutus sopimukseen sovelletaan sen maan lakia, jossa vakuutuksenantajan asuinpaikka on. Jos kaikista tapaukseen liittyvistä seikoista ilmenee, että sopimus liittyy selvästi läheisemmin johonkin toiseen maahan, sovelletaan tämän toisen maan lakia.

--

6. Tämän artiklan soveltamiseksi maa, jossa riski sijaitsee, määritetään muuta ensivakuutusta kuin henkivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta ja säännöksistä, joilla helpotetaan palvelujen tarjoamisen vapauden tehokasta käyttämistä, 22 päivänä kesäkuuta 1988 annetun toisen neuvoston direktiivin 88/357/ETY [(EYVL L 172, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 11.5.2005 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2005/14/EY (EUVL L 149, s. 14),] 2 artiklan d alakohdan mukaisesti, ja henkivakuutusten osalta maaksi, jossa riski sijaitsee, katsotaan direktiivin 2002/83/EY 1 artiklan 1 kohdan g alakohdassa tarkoitettu sitoumusmaa.”
- 7 Saman asetuksen 15 artiklassa, jonka otsikko on ”Saatavan siirtyminen”, säädetään seuraavaa:
”Jos henkilöllä (’velkoja’) on sopimukseen perustuva saatava toiselta henkilöltä (’velallinen’) ja jos kolmas henkilö on velvollinen suorittamaan tai on tämän velvoitteen täyttääkseen suorittanut maksun velkojalle, kolmannen henkilön velvoitteeseen sovellettavan lain perusteella määräytyy, onko ja missä määrin tällä kolmannella henkilöllä oikeus käyttää velalliseen nähden niitä oikeuksia, jotka velkojalla oli velallista kohtaan näiden väliseen suhteeseen sovellettavan lain mukaan.”
- 8 Rooma I -asetuksen 16 artiklassa, jonka otsikko on ”Useampi velallinen”, säädetään seuraavaa:
”Jos velkojalla on saatavaa useilta velallisilta, jotka ovat vastuussa samasta saatavasta, ja yksi velallisista on jo suorittanut saatavan kokonaan tai osittain, tämän velallisen oikeus vaatia korvausta muilta velallisilta määräytyy sen lain mukaan, jota sovelletaan tämän velallisen velvoitteisiin velkojaa kohtaan. Muut velalliset voivat vedota puolustukseen oikeuksiin, joita heillä oli velkojaa vastaan, siltä osin kuin tämä on sallittu heidän ja velkojan välisiin velvoitteisiin sovellettavassa laissa.”
- 9 Tämän asetuksen 23 artiklassa, jonka otsikko on ”Suhde muihin yhteisön oikeuden säännöksiin”, säädetään seuraavaa:
”Lukuun ottamatta 7 artiklaa tämä asetus ei vaikuta sellaisten yhteisön oikeuden säännösten soveltamiseen, joilla säännellään sopimusvelvoitteisiin liittyvää lainvalintaa erityisissä asioissa.”

Rooma II -asetus

- 10 Rooma II -asetuksen johdanto-osan seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:
”Tämän asetuksen aineellisen soveltamisalan ja säännösten olisi oltava johdonmukaisia [Bryssel I -asetuksen] ja sopimusvelvoitteisiin sovellettavaa lakia koskevien säädösten kanssa.”

11 Tämän asetuksen 4 artiklassa, jonka otsikko on ”Yleissääntö”, säädetään seuraavaa:

”1. Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, sopimukseen perustumattomaan velvoitteeseen, joka johtuu vahingonkorvausvastuun perustavasta tapahtumasta, sovelletaan sen maan lakia, jossa vahinko aiheutuu, riippumatta siitä, missä maassa vahingon aiheuttanut tapahtuma sattui, ja siitä, missä maassa tai maissa tuon tapahtuman välilliset seuraukset ilmenevät.

2. Jos vastuulliseksi väitetyllä henkilöllä ja vahingonkärsijällä on molemmilla asuinpaikkansa samassa maassa, kun vahinko aiheutuu, sovelletaan tämän maan lakia.

3. Jos kaikista tapaukseen liittyvistä seikoista ilmenee, että vahingonkorvausvastuun perustava tapahtuma liittyy 1 tai 2 kohdassa tarkoitettua maata selvästi läheisemmin johonkin toiseen maahan, sovelletaan tämän toisen maan lakia. Selvästi läheisempi liittymä toiseen maahan voi perustua erityisesti osapuolten väliseen ennestään olemassa olevaan suhteeseen, kuten sopimukseen, joka liittyy läheisesti kyseiseen vahingonkorvausvastuun perustavaan tapahtumaan.”

12 Rooma II -asetuksen 15 artiklassa, jonka otsikko on ”Sovellettavan lain soveltamisala”, säädetään seuraavaa:

”Sopimukseen perustumattomaan velvoitteeseen tämän asetuksen nojalla sovellettavan lain mukaisesti määräytyvät erityisesti:

a) vastuun peruste ja laajuus, mukaan lukien niiden henkilöiden määrittäminen, joiden voidaan katsoa olevan vastuussa tekemistään teoista;

b) vastuusta vapautumisen perusteet sekä vastuun rajoittaminen ja jakautuminen;

– –”

13 Kyseisen asetuksen 18 artiklassa, jonka otsikko on ”Suora kanne vastuussa olevan vakuutusenantajaa vastaan”, säädetään seuraavaa:

”Vahingonkärsijä voi esittää vaatimuksensa suoraan korvausvastuussa olevan henkilön vakuutusenantajaa vastaan, jos näin säädetään sopimukseen perustumattomaan velvoitteeseen sovellettavassa laissa tai vakuutus sopimukseen sovellettavassa laissa.”

14 Saman asetuksen 19 artiklassa, jonka otsikko on ”Saatavan siirtyminen”, säädetään seuraavaa:

”Jos henkilöllä (’velkoja’) on sopimukseen perustamaton saatava toiselta henkilöltä (’velallinen’) ja jos kolmas henkilö on velvollinen suorittamaan tai on tämän velvollisuuden täyttääkseen suorittanut maksun velkojalle, tähän kolmannen henkilön velvoitteeseen sovellettavan lain perusteella määräytyy, onko kolmannella henkilöllä oikeus ja missä määrin käyttää niitä oikeuksia, jotka velkojalla oli velallista kohtaan näiden välisiin suhteisiin sovellettavan lain mukaan.”

15 Rooma II -asetuksen 20 artiklassa, jonka otsikko on ”Useampi vahingonaiheuttaja”, säädetään seuraavaa:

”Jos velkojalla on saatavaa useilta velallisilta, jotka ovat vastuussa samasta saatavasta, ja yksi velallisista on jo suorittanut saatavan kokonaan tai osittain, tämän velallisen oikeus vaatia korvausta muilta velallisilta määräytyy sen lain mukaan, jota sovelletaan tämän velallisen sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin velkojaa kohtaan.”

- 16 Kyseisen asetuksen 27 artiklassa, jonka otsikko on ”Suhde muihin yhteisön säännöksiin”, säädetään seuraavaa:

”Tämä asetus ei vaikuta sellaisten yhteisön säännösten soveltamiseen, joilla säännellään sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin liittyvää lainvalintaa erityisissä asioissa.”

Direktiivi 2009/103

- 17 Direktiivin 2009/103 johdanto-osan 26 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Vakuutetun etujen turvaamiseksi kaikkien vakuutusten olisi taattava yhtä vakuutusmaksua vastaan kaikissa jäsenvaltioissa niiden lainsäädännön edellyttämä vakuutusturva tai sen jäsenvaltion lainsäädännön edellyttämä vakuutusturva, jossa ajoneuvolla on pysyvä kotipaikka, jos tämä vakuutusturva on parempi.”

- 18 Direktiivin 3 artiklan, jonka otsikko on ”Liikennevakuutuksen ottamista koskeva velvoite”, kolmannessa kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että vakuutussopimus kattaa myös:

- a) muissa jäsenvaltioissa voimassa olevan lainsäädännön mukaisesti näiden valtioiden alueella aiheutuneet vahingot tai vammat;

--”

- 19 Kyseisen direktiivin 14 artiklassa, jonka otsikko on ”Yksi vakuutusmaksu”, säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kaikki ajoneuvojen käytöstä aiheutuvan vastuun varalta otettavat liikennevakuutukset:

- a) kattavat yhden vakuutusmaksun perusteella ja koko sopimuskauden ajan koko yhteisön alueen, mukaan lukien ajan, jonka ajoneuvo on sopimuskauden aikana toisessa jäsenvaltiossa; ja
- b) takaavat saman yhden vakuutusmaksun perusteella kaikissa jäsenvaltioissa niiden lainsäädännön edellyttämän vakuutusturvan tai sen jäsenvaltion lainsäädännön edellyttämän vakuutusturvan, jossa ajoneuvolla on pysyvä kotipaikka, jos tämä vakuutusturva on parempi.”

Liettuan oikeus

- 20 Direktiivin 2009/103 säännökset on saatettu osaksi kansallista oikeusjärjestystä ajoneuvojen käytöstä aiheutuvan vastuun varalta otettavasta pakollisesta liikennevakuutuksesta 5.3.2004 annetulla lailla (TPVCAPDĮ) (Žin., 2004, nro 46-1498), sellaisena kuin se on muutettuna 17.5.2007 annetulla lailla nro X-1137 (Žin., nro 61-2340; jäljempänä liikennevakuutuslaki).

- 21 Liikennevakuutuslain 10 §:n, jonka otsikko on ”Vakuutussopimuksen kattama alue”, 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Sen jälkeen, kun yksi (yhtenäinen) vakuutusmaksu on maksettu, vakuutussopimus [sellaista ajoneuvoa varten, jolla on pysyvä kotipaikka Liettuan tasavallan alueella] ja rajavakuutussopimus kattavat koko sopimuskauden ajan ja myös silloin, kun ajoneuvo on sopimuskauden aikana Euroopan unionin muiden jäsenvaltioiden alueella, kussakin jäsenvaltiossa sen vakuutusturvan, jota ajoneuvojen käytöstä

aiheutuvan vastuun varalta otettavasta pakollisesta liikennevakuutuksesta annetussa kyseisen valtion lainsäädännössä edellytetään, tai tässä laissa säädetyn vakuutusturvan, jos tämä vakuutusturva on parempi.”

- 22 Liikennevakuutuslain 11 §:ssä, jonka otsikko on ”Vakuutusmäärät ja vakuutusmaksut”, säädetään seuraavaa:

”_ _

3. Jos vahinko on aiheutunut toisessa jäsenvaltiossa, vakuutuksenantajan maksama korvaus määräytyy kyseisen jäsenvaltion lainsäädännössä vahvistettujen vakuutusmäärien mukaisesti tai tämän pykälän 1 momentissa tarkoitettujen vakuutusmäärien mukaisesti, jos viimeksi mainitut vakuutusmäärät ovat suuremmat.

_ _”

- 23 Kyseisen lain 16 §:n, jonka otsikko on ”Korvauksen maksamisen periaatteet”, 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Vastuussa oleva vakuutuksenantaja tai liikennevakuutuskeskus maksaa korvauksen, jos ajoneuvon haltija on velvollinen korvaamaan kolmannelle osapuolelle aiheutuneen vahingon. Vakuutuskorvaus maksetaan moottoriajoneuvojen käytöstä aiheutuvan vastuun varalta otettavasta pakollisesta liikennevakuutuksesta annetun sen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti, jossa liikenneonnettomuus on tapahtunut.

_ _”

Pääasiat ja ennakkoratkaisukysymykset

Asia C-359/14

- 24 Vetoauton ja perävaunun muodostama ajoneuvoyhdistelmä kaatui ajoradalla 1.9.2011 Mannheimin (Saksa) läheisyydessä ollessaan kääntymässä takaisin tulosuuntaansa. Onnettomuuspaikalle saapuneiden poliisimiesten tekemien toteamusten perusteella vetoauton kuljettajan todettiin olevan vastuussa onnettomuudesta. Näin ollen kyseisen ajoneuvon vakuutuksenantaja ”ERGO Insurance” SE:n sivuliike suoritti tästä onnettomuudesta vahinkoa kärsineille 7 760,02 Liettuan litan (LTL) (noin 2 255 euroa) suuruiset korvaukset. Sen jälkeen tämä vakuutuksenantaja vaati ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa nostamassaan kanteessa, että perävaunun vakuutuksenantaja ”If P&C Insurance” AS:n sivuliike veloitetaan vastaamaan sen maksamien vakuutuskorvausten puolesta määrästä, koska tämä on yhteisvastuussa aiheutuneen vahingon korvaamisesta.
- 25 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan näiden vakuutuksenantajien keskinäiseen riitaan sovellettavan lain määrittämisestä on epätietoisuutta.
- 26 Tämän vuoksi Vilniaus miesto apylinkės teismas (Vilnan alioikeus) päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko Rooma I -asetuksen 4 artiklan 4 kohdan, jossa säädetään, että ’jos sovellettavaa lakia ei voida määrittää [4 artiklan] 1 tai 2 kohdan mukaisesti, sopimukseen sovelletaan sen maan lakia, johon sopimus läheisimmin liittyy’, tulkittava tarkoittavan, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisissa olosuhteissa on sovellettava Saksan lakia?

- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, onko Rooma II -asetuksen 4 artiklassa säädetyn periaatteen tulkittava tarkoittavan, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa laki, jota sovelletaan vetoauton vakuutuksenantajan ja perävaunun vakuutuksenantajan väliseen riitaan, on määritettävä sen maan lainsäädännön mukaisesti, jossa tieliikenneonnettomuudesta aiheutunut vahinko on sattunut?”

Asia C-475/14

- 27 Saksassa 21.1.2011 sattuneessa liikenneonnettomuudessa vetoauton ja siihen kytketyn perävaunun muodostama ajoneuvoyhdistelmä vahingoitti kolmansien osapuolten omaisuutta. Vetoautolla oli tällöin Gjensidige Balticin Liettuan sivuliikkeen antama liikennevakuutus. Perävaunu oli vakuutettu PZU Lietuvan kanssa tehdyn liikennevakuutus sopimuksen perusteella.

28 Tästä liikenneonnettomuudesta vahinkoa kärsineiden esitettyä Saksassa korvausvaatimuksensa Gjensidige Baltic maksoi vakuutuskorvauksia 4 331,05 LTL (noin 1 254 euroa). Gjensidige Baltic katsoo, että koska nämä korvaukset kattavat vahinkoa kärsineille aiheutuneen vahingon koko määrän, sillä on oikeus kohdistaa PZU Lietuvaan takautumisvaatimus saadakseen takaisin puolet tästä rahamäärästä eli 2 165,53 LTL (noin 629 euroa).

29 Vilniaus miesto apylinkės teismas (Vilnan alioikeus) hyväksyi 2.1.2013 antamallaan tuomiolla Gjensidige Balticin vaatimuksen. Se velvoitti PZU Lietuvan korvaamaan Gjensidige Balticille tämän maksamista vakuutuskorvauksista 2 165,53 LTL 6 prosentin vuotuisine korkoineen. Kyseinen tuomioistuin totesi, että sopimukseen perustumattomaan vahingonkorvausvastuuseen oli Rooma II -asetuksen 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti sovellettava Saksan lakia. Saksan lain mukaisesti vetoauton ja perävaunun muodostaman ajoneuvoyhdistelmän liikenneonnettomuudesta aiheutuneiden vahinkojen korvausvastuu oli jaettava. Jos yksi vakuutuksenantaja on korvannut vahingon, sillä on oikeus vaatia toiselta vakuutuksenantajalta puolet korvauksen määrästä.

30 Vilniaus apygardos teismas (Vilnan ylioikeus) kumosi Vilniaus miesto apylinkės teismasin (Vilnan alioikeus) tuomion 8.11.2013 antamallaan tuomiolla ja hylkäsi Gjensidige Balticin takautumiskanteen. Muutoksenhakutuomioistuin totesi, että tässä tapauksessa ajoneuvon liikenteessä käyttämisestä aiheutuvaa vastuuta koskevat kysymykset oli ratkaistava ajoneuvolle otettua pakollista liikennevakuutusta koskevan vakuutus sopimuksen perusteella eikä Rooma II -asetuksen säännöksiä ollut sovellettava. Kun nimittäin pääasiassa oli tehty pakollista liikennevakuutusta koskeva vakuutus sopimus, siinä kyseessä oleva tilanne ei voinut kuulua sopimukseen perustumattoman korvausvastuun piiriin. Kyseinen tuomioistuin katsoi, että koska PZU Lietuvan velvoite perustui pakollista vakuutusta koskevaan sopimukseen, asiassa oli sovellettava Liettuan lakia.

- 31 Kassaatiovalituksessa, jonka Gjensidige Baltic on tehnyt ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen, vaaditaan viimeksi mainitun tuomion kumoamista ja Vilniaus miesto apylinkės teismasin (Vilnan alioikeus) 2.1.2013 antaman tuomion vahvistamista.

- 32 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että oikeusriidan pääasiallisena kohteena on kysymys vetoauton vakuutuksenantajan ja perävaunun vakuutuksenantajan välisen oikeussuhteen luonnehdinnasta ja tähän oikeussuhteeseen sovellettavan lain määrittämisestä. Tällä luonnehdinnalla on ratkaiseva merkitys tässä oikeusriidassa, koska Liettuan oikeudessa ja Saksan oikeudessa vahvistetut periaatteet vastuun jakautumisessa vetoauton vakuutuksenantajan ja perävaunun vakuutuksenantajan välillä ajoneuvoyhdistelmän aiheuttaman vahingon johdosta eroavat toisistaan.

- 33 Lisäksi on tarpeen ratkaista, vahvistetaanko direktiivin 2009/103 14 artiklan b alakohdassa Gjensidige Balticin väittämin tavoin sellainen lainvalintasääntö, jonka mukaan pääasiassa kyseessä olevan kaltaiseen vakuutuksenantajien väliseen oikeusriitaan sovelletaan onnettomuuspaikan lakia.

34 Tässä tilanteessa Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Liettuan ylin tuomioistuin) päätti lykätä asian ratkaisua ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

- ”1) Säädetäänkö direktiivin 2009/103 14 artiklan b alakohdassa lainvalintasäännöstä, jonka henkilöllisen soveltamisalan pitäisi kattaa paitsi tieliikenneonnettomuuksissa vahinkoa kärsineet myös onnettomuudesta aiheutuneesta vahingosta vastaavan ajoneuvon vakuutuksenantajat niiden välisiin oikeussuhteisiin sovellettavan lain määrittämiseksi, ja onko tämä säännös erityissääntö suhteessa Rooma I- ja Rooma II -asetusten säännöksiin sovellettavasta laista?
- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, on varmistuttava siitä, kuuluvatko vakuutuksenantajien väliset oikeussuhteet tässä tapauksessa Rooma I -asetuksen 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen sopimusvelvoitteiden käsitteeseen. Jos vakuutuksenantajien väliset oikeussuhteet kuuluvat sopimusvelvoitteiden käsitteeseen, on ratkaistava, kuuluvatko nämä oikeussuhteet vakuutus sopimusten luokkaan ja pitäisikö niihin sovellettavan lain määräytyä Rooma I -asetuksen 7 artiklan mukaisesti.
- 3) Jos kahteen ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, on varmistuttava siitä, kuuluvatko takautumiskanteen nostamisen tapauksessa ajoneuvoyhdistelmänä käytettyjen ajoneuvojen vakuutuksenantajien väliset oikeussuhteet Rooma II -asetuksessa tarkoitettujen sopimukseen perustumattomien velvoitteiden käsitteeseen ja onko näitä oikeussuhteita pidettävä tieliikenneonnettomuuden seurauksena syntyneinä johdettuina oikeussuhteina (sopimukseen perustumaton vastuu) määritettäessä sovellettavaa lakia Rooma II -asetuksen 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Onko esillä olevan kaltaisessa tapauksessa ajoneuvoyhdistelmänä käytettyjen ajoneuvojen vakuutuksenantajia pidettävä Rooma II -asetuksen 20 artiklassa tarkoitettuina velallisina, jotka ovat vastuussa samasta saatavasta, ja pitäisikö niiden välisiin oikeussuhteisiin sovellettavan lain määräytyä tämän säännön mukaisesti?”

35 Asiat C-359/14 ja C-475/14 yhdistettiin unionin tuomioistuimen presidentin 19.11.2014 tekemällä päätöksellä suullista käsittelyä ja tuomiota varten.

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

36 Kysymyksillään, jotka on syytä käsitellä yhdessä, ennakkoratkaisua pyytäneet tuomioistuimet pyrkivät lähinnä selvittämään, miten Rooma I- ja Rooma II -asetuksia sekä direktiiviä 2009/103 on tulkittava sovellettavan lain tai sovellettavien lakien määrittämiseksi silloin, kun kyseessä on vetoauton vakuutuksenantajan, joka on korvannut tämän ajoneuvon kuljettajan aiheuttamasta onnettomuudesta johtuvat vahingot, nostama takautumiskanne onnettomuustilanteessa vedetyn perävaunun vakuutuksenantajaa vastaan.

37 Aluksi on muistutettava, että – kuten kummankin asetuksen 1 artiklasta ilmenee – Rooma I -asetuksella on yhdenmukaistettu sopimusvelvoitteisiin ja Rooma II -asetuksella vastaavasti sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin sovellettavan lain määrittämistä koskevat säännöt siviili- ja kauppaoikeuden alalla. Kummankin tyyppiin velvoitteisiin sovellettava laki on määritettävä jommassakummassa näistä asetuksista vahvistettujen säännösten avulla tämän kuitenkin rajoittamatta Rooma I -asetuksen 23 ja 25 artiklassa ja Rooma II -asetuksen 27 ja 28 artiklassa tarkoitettujen sääntöjen soveltamista.

38 Viimeksi mainitun seikan osalta on yhtäältä todettava vastauksena Lietuvos Aukščiausiasis Teismasin (Liettuan ylin tuomioistuin) asiassa C-475/14 esittämään kysymykseen, että direktiivin 2009/103 14 artiklan b alakohdassa ei vahvisteta vakuutuksenantajien välisiä takautumiskanteita koskevaa lainvalintasääntöä, joka olisi erityissääntö suhteessa Rooma I- ja Rooma II -asetuksissa vahvistettuihin lainvalintasääntöihin, eikä se siten täytä Rooma I -asetuksen 23 artiklassa ja vastaavasti Rooma II -asetuksen 27 artiklassa asetettuja edellytyksiä.

- 39 Direktiivissä 2009/103 säädetään jäsenvaltioille velvollisuus toteuttaa toimenpiteet, joilla turvataan liikenneonnettomuudesta vahinkoa kärsineen ja tähän onnettomuuteen osallisen ajoneuvon haltijan asema. Tämän direktiivin johdanto-osan 12 perustelukappaleen mukaan direktiivin yleistavoitteena on taata onnettomuuksissa vahinkoa kärsineille vakuutusturva vähintään tiettyjen vakuutusmäärien osalta.
- 40 Direktiivin 2009/103 sanamuodosta kuten myöskään sen tavoitteista ei ilmene, että sillä olisi tarkoitus vahvistaa lainvalintasääntöjä.
- 41 Erityisesti kyseisen direktiivin 14 artiklassa luettuna yhdessä saman direktiivin johdanto-osan 26 perustelukappaleen kanssa pelkästään säädetään jäsenvaltioille velvollisuus toteuttaa tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että liikennevakuutukset takaavat yhtä vakuutusmaksua vastaan vakuutusturvan koko unionin alueella ja koko sopimuskauden ajan ja että ne takaavat tämän vakuutusmaksun perusteella kussakin jäsenvaltiossa tämän jäsenvaltion lainsäädännön edellyttämän vakuutusturvan tai sen jäsenvaltion lainsäädännön edellyttämän vakuutusturvan, jossa ajoneuvolla on pysyvä kotipaikka, jos tämä vakuutusturva on parempi.
- 42 Tämä säännös koskee siten pelkästään sen vakuutusturvan alueellista laajuutta ja tasoa, jonka vakuutuksenantaja on velvollinen antamaan liikenneonnettomuuksista vahinkoa kärsineiden suojelemiseksi asianmukaisesti. Siitä ei voida johtaa sellaista sääntöä, että näin määräytyneellä jäsenvaltion lainsäädännöllä säänneltäisiin vakuutuksenantajien välinen vastuunjako.
- 43 Toiseksi on todettava Rooma I- ja Rooma II -asetusten soveltamisaloista, että niihin sisältyviä sopimusvelvoitteen ja sopimukseen perustumattoman velvoitteen käsitteitä on tulkittava itsenäisesti käyttäen ensisijaisena perustana näiden asetusten järjestelmää ja tavoitteita (ks. analogisesti tuomio ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, 27 kohta). On myös otettava huomioon kummankin asetuksen johdanto-osan seitsemännestä perustelukappaleesta ilmenevä tavoite, jonka mukaan näiden asetusten soveltamisen on oltava johdonmukaista sekä keskenään että suhteessa Bryssel I -asetukseen, jonka 5 artiklassa tehdään erityisesti erottelu sopimusta koskevan asian ja sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevan asian käsitteiden välillä.
- 44 Bryssel I -asetusta koskevasta unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että kyseisen asetuksen 5 artiklan 1 alakohdassa tarkoitettua ”sopimusta koskevan asian” piiriin kuuluu vain sellainen oikeudellinen velvoite, johon henkilö on vapaaehtoisesti antanut suostumuksensa suhteessa toiseen osapuoleen ja johon kante perustuu (ks. tuomio Kolassa, C-375/13, EU:C:2015:37, 39 kohta). On katsottava analogisesti ja tämän tuomion 43 kohdassa ilmaistun johdonmukaisuustavoitteen mukaisesti, että Rooma I -asetuksen 1 artiklassa ”sopimusvelvoitteella” tarkoitetaan oikeudellista velvoitetta, johon henkilö on vapaaehtoisesti suostunut toista henkilöä kohtaan.
- 45 Rooma II -asetuksen 1 artiklassa tarkoitettua sopimukseen perustumattoman velvoitteen käsitteestä on todettava, että Bryssel I -asetuksen 5 artiklan 3 alakohdassa tarkoitettu sopimukseen perustumatonta vahingonkorvausta koskevan asian käsite kattaa kaikki sellaiset kanteet, joissa vaaditaan vastaajan vastuun toteuttamista ja jotka eivät liity tämän asetuksen 5 artiklan 1 alakohdassa tarkoitettuun ”sopimusta koskevaan asiaan” (tuomio ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Lisäksi on syytä muistuttaa, että Rooma II -asetusta sovelletaan sen 2 artiklasta ilmenevin tavoin kaikkiin velvoitteisiin, jotka aiheutuvat vahingosta eli vahingonkorvausvastuun perustavasta tapahtumasta, perusteettomasta edusta, asiainhuollosta (negotiorum gestio) tai sopimuksentekotuottamuksesta (culpa in contrahendo) johtuvista seurauksista.
- 46 Rooma II -asetuksessa tarkoitettuna sopimukseen perustumattomana velvoitteena on näiden seikkojen perusteella pidettävä velvoitetta, jonka on aiheuttanut jokin tämän asetuksen 2 artiklassa luetelluista tapahtumista, jotka on kerrattu tämän tuomion edellisessä kohdassa.

- 47 Tässä tapauksessa ennakkoratkaisupyyntöistä ilmenee, että Rooma I -asetuksessa tarkoitettuja sopimusvelvoitteita on olemassa yhtäältä vakuutuksenantajien ja toisaalta vetoautojen haltijoiden tai kuljettajien tai perävaunujen haltijoiden välillä. Asianomaisten kahden vakuutuksenantajan välillä ei sen sijaan ole sopimukseen perustuvaa sitoumusta.
- 48 Lisäksi on niin, että velvollisuus korvata pääasioissa kyseessä olevien vahingonkärsijöiden vahingot ja tämän velvollisuuden laajuus riippuvat ennen kaikkea arvioinneista, jotka liittyvät nämä vahingot aiheuttaneisiin liikenneonnettomuuksiin. Nämä arvioinnit koskevat oikeudenvastaista menettelyä, eivätkä ne liity vakuutuksenantajien ja niiden vakuutuksenottajien väliseen sopimussuhteeseen.
- 49 Vetoauton vakuutuksenantajan, joka on korvannut kokonaisuudessaan vahingot, jotka ovat aiheutuneet liikenneonnettomuudesta, jossa vetoauto ja siihen kytketty perävaunu ovat olleet yhdessä osallisina, mahdollisuudesta nostaa takautumiskanne perävaunun vakuutuksenantajaan on syytä todeta seuraavaa.
- 50 Ensinnäkin on niin, että vetoauton, jonka kuljettaja on aiheuttanut onnettomuuden, vakuutuksenantajan mahdollisuutta nostaa takautumiskanne vetoautolla vedetyn perävaunun vakuutuksenantajaa vastaan korvattuaan vahingonkärsijän vahingot ei voida johtaa vakuutus sopimuksesta, vaan se edellyttää, että kyseisen perävaunun haltijakin on osaltaan sopimukseen perustumattomassa vastuussa samaan vahingonkärsijään nähden.
- 51 Näin ollen on syytä todeta, että tällaista perävaunun haltijan korvausvelvollisuutta on pidettävä Rooma II -asetuksen 1 artiklassa tarkoitettuna sopimukseen perustumattomana velvoitteena. Tähän velvoitteeseen sovellettava laki on siten määritettävä tämän asetuksen säännösten perusteella.
- 52 Kyseisen asetuksen 4 artiklan mukaisesti tällaiseen sopimukseen perustumattomaan velvoitteeseen sovellettava laki on, jollei asetuksen säännöksistä muuta johdu, sen maan laki, jossa vahinko on aiheutunut, eli pääasioissa kyseessä olevissa tapauksissa sen maan laki, jossa välittömästi onnettomuudesta seurannut vahinko aiheutui (ks. vastaavasti tuomio Lazar, C-350/14, EU:C:2015:802, 24 kohta). Rooma II -asetuksen 15 artiklan a ja b alakohdan mukaan vastuun peruste ja laajuus sekä vastuun jakautumisen perusteet määräytyvät kyseisen lain mukaan.
- 53 Näin ollen kysymys siitä, ketkä ovat velvollisia korvaamaan vahingonkärsijän vahingot, ja tapauksen mukaan kysymys siitä, missä määrin perävaunun haltija ja vetoauton haltija tai kuljettaja ovat mahdollisesti myötävaikuttaneet vahingonkärsijälle aiheutuneeseen vahinkoon, on määritettävä sen paikan, jossa välitön vahinko on ilmennyt, eli tässä tapauksessa Saksan lain mukaan.
- 54 Toiseksi on syytä muistuttaa, että vakuutuksenantajan velvollisuus korvata vahingonkärsijälle aiheutunut vahinko ei perustu tälle aiheutuneeseen vahinkoon vaan vakuutuksenantajan ja vahingosta vastuussa olevan vakuutuksenottajan väliseen sopimukseen. Tällaisen korvauksen perusteena on siten sopimusvelvoite, joten tähän velvoitteeseen sovellettava laki on määritettävä Rooma I -asetuksen säännösten mukaisesti.
- 55 Pääasioissa kyseessä olevien kaltaisten vetoautojen vakuutus sopimuksiin ja näihin vetoautoihin kytkettyjen perävaunujen vakuutus sopimukseen sovellettavan lain perusteella on siten selvitettävä, onko kummankin tyyppisten ajoneuvojen vakuutuksenantajilla todella ollut näiden sopimusten mukaisesti velvollisuus korvata näiden ajoneuvojen aiheuttamasta onnettomuudesta vahingonkärsijöille aiheutuneet vahingot.
- 56 Kolmanneksi siitä kysymyksestä, onko vetoauton vakuutuksenantajalla, joka on suorittanut korvaukset vahingonkärsijälle, mahdollisesti oikeus kohdistaa takautumisvaatimuksia perävaunun vakuutuksenantajaan, on todettava, että Rooma II -asetuksen 19 artiklassa erotellaan asiaan liittyvät kysymykset sen mukaan, sovelletaanko niihin sääntöjä sopimukseen perustumattomista velvoitteista vai sopimusvelvoitteista. Tätä säännöstä sovelletaan muun muassa silloin, kun kolmas osapuoli eli

- vakuutuksenantaja on vahingonkärsijään kohdistuvan oman suoritusvelvollisuutensa täyttämiseksi suorittanut korvaukset onnettomuudesta vahinkoa kärsineelle, jolla on vahingonkorvaussaatava moottoriajoneuvon kuljettajalta tai haltijalta.
- 57 Tarkemmin sanottuna Rooma II -asetuksen 19 artiklassa säädetään, että kysymys vahingonkärsijän oikeuksien siirtymisestä määräytyy sen lain mukaan, jota sovelletaan tämän kolmannen henkilön eli vastuuvakuutuksen antajan velvollisuuteen suorittaa korvaukset vahingonkärsijälle.
- 58 Näin ollen vakuutuksenantajan velvollisuus vastata vakuutuksenottajan kanssa tehdyn vakuutussopimuksen perusteella vakuutuksenottajan vahingonkorvausvelvollisuudesta vahingonkärsijälle sekä edellytykset, joiden täytyessä vakuutuksenantaja voi käyttää onnettomuudesta vahinkoa kärsineelle kuuluvia oikeuksia onnettomuudesta vastuussa olevia henkilöitä kohtaan, riippuvat asianomaiseen vakuutussopimukseen sovellettavasta kansallisesta laista, joka määräytyy Rooma I -asetuksen 7 artiklan mukaisesti.
- 59 Kysymykseen siitä, mitä lakia sovelletaan niiden henkilöiden määrittämiseen, joiden voidaan todeta olevan vastuussa onnettomuudesta, sekä vastuun mahdollisesta jakautumisesta heidän ja heidän vakuutuksenantajansa kesken sovelletaan sen sijaan kyseisen 19 artiklan mukaisesti Rooma II -asetuksen 4 artiklaa ja sitä seuraavia artikloja.
- 60 On katsottava erityisesti, että jos vetoauton ja perävaunun muodostaman ajoneuvoyhdistelmän aiheuttamasta liikenneonnettomuudesta vahinkoa kärsineellä on Rooma II -asetuksen viimeksi mainittujen säännösten nojalla sovellettavan lain mukaan oikeuksia sekä perävaunun haltijaa että tämän vakuutuksenantajaa kohtaan, vetoauton vakuutuksenantajalla on vahingonkärsijän korvaussaatavan suorittuaan takautumisoikeus perävaunun vakuutuksenantajaa kohtaan siinä määrin kuin vakuutussopimukseen Rooma I -asetuksen 7 artiklan mukaan sovellettavassa laissa säädetään vahingonkärsijän oikeuksien siirtymisestä vakuutuksenantajalle.
- 61 Ennakkoratkaisua pyytäneiden tuomioistuinten on näin ollen selvitettävä ensiksi, millä tavoin vastuu vahinkoa kärsineelle suoritettavista vahingonkorvauksista on Rooma II -asetuksen nojalla sovellettavien kansallisen oikeuden sääntöjen mukaan jaettava yhtäältä vetoauton kuljettajan ja haltijan ja toisaalta perävaunun haltijan kesken.
- 62 Toiseksi on määritettävä Rooma I -asetuksen 7 artiklan mukaisesti, mitä lakia on sovellettava pääasioiden kantajina olevien vakuutuksenantajien ja niiden vakuutuksenottajien välisiin vakuutussopimuksiin, sen selvittämiseksi, onko ja missä määrin näillä vakuutuksenantajilla mahdollisuus oikeuksien siirtymisen perusteella käyttää vahingonkärsijän oikeuksia perävaunun vakuutuksenantajaa kohtaan.
- 63 Esitettyihin kysymyksiin on kaiken edellä todetun perusteella vastattava, että direktiivin 2009/103 14 artiklan b alakohtaa on tulkittava siten, ettei tähän säännökseen sisälly erityistä lainvalintasääntöä, jonka perusteella olisi määritettävä vakuutuksenantajien väliseen takautumiskanteeseen sovellettava laki pääasioissa kyseessä olevien kaltaisissa tilanteissa.
- 64 Rooma I- ja Rooma II -asetuksia on tulkittava siten, että vetoauton vakuutuksenantajan, joka on korvannut kyseisen ajoneuvon kuljettajan aiheuttamasta onnettomuudesta johtuneet vahingot vahingonkärsijöille, nostamaan takautumiskanteeseen onnettomuustilanteessa vedetyn perävaunun vakuutuksenantajaa vastaan sovellettava laki määräytyy Rooma I -asetuksen 7 artiklan mukaisesti, jos tähän onnettomuuteen Rooma II -asetuksen 4 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen nojalla sovellettavissa sopimukseen perustumatonta korvausvastuuta koskevissa säännöksissä säädetään vahingonkorvausvelvollisuuden jakautumisesta.

Oikeudenkäyntikulut

- 65 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavasta vakuutuksesta ja vakuuttamisvelvollisuuden voimaansaattamisesta 16.9.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/103/EY 14 artiklan b alakohtaa on tulkittava siten, ettei tähän säännökseen sisälly erityistä lainvalintasääntöä, jonka perusteella olisi määritettävä vakuutuksenantajien väliseen takautumiskanteeseen sovellettava laki pääasioissa kyseessä olevien kaltaisissa tilanteissa.

Sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista 17.6.2008 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY) N:o 593/2008 (Rooma I) ja sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin sovellettavasta laista 11.7.2007 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY) N:o 864/2007 (Rooma II) on tulkittava siten, että vetoauton vakuutuksenantajan, joka on korvannut kyseisen ajoneuvon kuljettajan aiheuttamasta onnettomuudesta johtuneet vahingot vahingonkärsijöille, nostamaan takautumiskanteeseen onnettomuustilanteessa vedetyn perävaunun vakuutuksenantajaa vastaan sovellettava laki määräytyy asetuksen N:o 593/2008 7 artiklan mukaisesti, jos tähän onnettomuuteen asetuksen N:o 864/2007 4 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen nojalla sovellettavissa sopimukseen perustumatonta korvausvastuuta koskevissa säännöksissä säädetään vahingonkorvausvelvollisuuden jakautumisesta.

Allekirjoitukset